

РЕШЕНИЕ

№ 526

гр. Варна, 26.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в публично заседание на десети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мая Недкова

Членове: Златина Ив. Кавърджикова
Константин Д. Иванов

при участието на секретаря Веска П. Петрова
като разгледа докладваното от Мая Недкова Въззивно гражданско дело № 20233100500458 по описа за 2023 година

Производството е образувано по въззивна жалба вх. № 89939/29.12.2022г. /уточнена с молба вх.№ 2634/12.01.2023г./ от „Черно море“ АД, представлявано от Изп.Директор срещу Решение № 3847/07.12.2022г. по гр.д. № 4452/2022г. на ВРС, 17 св., В ЧАСТТИТЕ , с които съда **Е УВАЖИЛ** предявените от П. П. И. искове и е **ОСЪДИЛ** въззивника да му заплати , **както следва:**

1/ сумата от **5 830.99 лева**, представляваща разликата над 23 466.56 лева до присъдената сума от **29 297,06 лв.** /двадесет и девет хиляди двеста деветдесет и седем лева и шест стотинки/, представляваща сбор от дължими основни месечни трудови възнаграждения за периода 03.2019 г. - 03.2022 г., ведно със законната лихва върху всяка отделна главница от датата на подаване на исковата молба /05.04.2022 г./ до окончателното изплащане на задължението, както и сумата от общо **3 441,27 лв.** /три хиляди четиристотин четиридесет и един лева и двадесет и седем стотинки/, представляваща сбор от обезщетения за забава върху неплатените трудови възнаграждения за периода 26.04.2019 г. - 04.04.2022 г., като всяко отделно обезщетение е с начална дата следваща падежа на съответното месечно задължение и крайна дата преди подаване на исковата молба, **по иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ вр.чл.86 от ЗЗД;**

2/ сумата от **58.76лв. представляваща разликата над 768.11лв. до присъдената сума от 826,87 лв.** /осемстотин двадесет и шест лева и осемдесет и седем стотинки/, представляваща обезщетение за неспазен срок на предизвестие в размер на едно брутно трудово възнаграждение, **по иска с правно основание чл. 221, ал. 1 КТ;**

3/ сумата от **1321.30лв. представляваща разликата над 5120.70лева до присъдената сума от 6 442 лв.** /шест хиляди четиристотин четиридесет и два лева/, представляваща дължимо обезщетение след придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба /05.04.2022 г./ до окончателното изплащане на задължението , **по иска с правно основание чл. 222, ал. 3 от КТ вр. чл. 86 от ЗЗД;**

4/ сумата от 1 098,58 лв. /хиляда деветдесет и осем лева и петдесет и осем стотинки/, представляваща дължимо обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 20 работни дни за 2021 г. и 7 работни дни за 2022 г., по иска с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ.

Считайки обжалваното решение за неправилно, незаконосъобразно и немотивирано, моли за отмяната му и постановяване на друго, с което исковите да бъдат отхвърлени в оспорените размери, като се прави признание за сумата от 23 466.56 лева за дължимо нетно трудово възнаграждение на ищеца. Излага, че въззивникът се е задължил към ТД на НАП за своите публични задължения, като не е преустановил и периодично заплаща задълженията си към държавата. Оспорва размера на присъдените обезщетения и като несъответстващи със заключението по приетата по делото ССЕ, касателно нетния размер, който според жалбоподателя е дължимия такъв. Отправено е искане за присъждане на сторените по делото разноски.

В срока по чл.263, ал.2 от ГПК не е постъпил отговор от насрещната по жалбата страна.

В съдебно заседание по същество, въззивникът редовно призован не се явява, чрез представляващия го – Изп.Директор П. М. с писмена молба поддържа жалбата, претендира уважаване ѝ и отхвърляне на исковите над признатия нетен размер. Претендира присъждане на разноски.Прави възражение по чл.78 ал.5 от ГПК.

В съдебно заседание по същество, въззиваемият редовно призован не се явява, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата, претендира потвърждаване на обжалваното решение. Не претендира присъждане на разноски.

За да се произнесе по спора, съставът на ВОС съобрази следното:

Производството е образувано по искова молба на П. П. И. против „Черно море“ АД, обективно кумулативно съединени осъдителни икове за ОСЪЖДАНЕ на ответника да заплати на ищеца, както следва :

1/ сумата от общо 29 297,06 лв. /двадесет и девет хиляди двеста деветдесет и седем лева и шест стотинки/, представляваща сбор от дължими основни месечни трудови възнаграждения за периода 03.2019 г. – 03.2022 г., на основание чл. 128, т. 2 КТ, ведно със законната лихва върху всяка отделна главница от датата на подаване на исковата молба /05.04.2022 г./ до окончателното изплащане на задължението, както и сумата от общо 4 223,25 лв. /четири хиляди двеста двадесет и три лева и двадесет и пет стотинки/, представляваща сбор от обезщетения за забава върху неплатените трудови възнаграждения за периода 26.04.2019 г. – 04.04.2022 г., като всяко отделно обезщетение е с начална дата следваща падежа на съответното месечно задължение и крайна дата преди подаване на исковата молба, на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД;

2/ сумата от 826,87 лв. /осемстотин двадесет и шест лева и осемдесет и седем стотинки/, представляваща обезщетение за неспазен срок на предизвестие в размер на едно брутно трудово възнаграждение, на основание чл. 221, ал. 1 КТ;

3/ сумата от 6 442 лв. /шест хиляди четиристотин четиридесет и два лева/,

представляваща дължимо обезщетение след придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, на основание чл. 222, ал. 3 КТ, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба /05.04.2022 г./ до окончателното изплащане на задължението;

4/ сумата от 1 098,58 лв. /хиляда деветдесет и осем лева и петдесет и осем стотинки/, представляваща дължимо обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 20 работни дни за 2021 г. и 7 работни дни за 2022 г., на основание чл. 224, ал. 1 КТ.

В исковата молба ищецът твърди, че е бил в трудовоправни отношения с ответника от 1978г. съгласно Заповед № 2320/20.11.1978г. , като е изпълнявал длъжност „изпитвач на машини и шлос, детайли и възли“. Трудовия му стаж в дружеството ответник е 43 години и 4 месеца, като на 31.03.2022 г., едностранно е прекратил трудовото си правоотношение на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ. Сочи, че последните три години не е получавал трудово възнаграждение. Не е получил и обезщетения при пенсиониране, при прекратяване на трудовото правоотношение и за неизползвания платен годишен отпуск. Твърди, че работодателят отказва да му предостави трудовото досие, както и ведомостите, поради което посочва претенциите си в ориентировъчен размер, доколкото не е наясно с размера на възнаграждението си. Моли за осъждане на ответника да му заплати дължимите суми и за присъждане на разноски.

В срока по чл.131 от ГПК , ответникът „ ЧЕРНО МОРЕ“ АД е депозирал отговор на исковата молба , в който исковете се оспорват като неоснователни. Не оспорва, че е бил в трудови правоотношения с ищеца, които са прекратени считано от 31.03.2022 г. Сочи, че дружеството не е преустановило плащанията на трудовите възнаграждения, но вследствие на световната икономическа криза не е съумяло да изплати пълните им размери, поради липса на средства. Излага, че няма доказателства, че лицето е пенсионер. Твърди, че ищецът не е бил натоварен повече от 5 % от установеното работно време в периода 2020 г. – 2021г., но възнаграждението му не е редуцирано. Оспорва като неоснователни исковете над признатия от него размер от 27 924,99 лв. за периода 03.2019 г. – 03.2022 г., в която сума са включени и обезщетенията по чл. 222, ал. 3 КТ и чл. 221 КТ. Претендира присъждане на разноски.

Настоящият състав на Варненски окръжен съд, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата, приема за установено от **фактическа и правна страна**, следното:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част.

Обжалваното решение е валидно постановено в пределите на правораздавателната власт на съда, същото е допустимо, като постановено при наличие на положителните и

липса на отрицателните процесуални предпоставки. По отношение неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл. 269, ал. 1, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

От събраните по делото доказателства съдът, намира за установено следното от фактическа страна:

Безспорно между страните в настоящото производство и установено от представените по дело писмени доказателства е, че между тях е съществувало трудово правоотношение, по силата на Заповед № 2320 от 20.11.1978 г., Допълнителен трудов договор № 276 от 01.08.2002г. и Допълнително споразумение № 432 от 01.01.2005 г., като ищецът е заемал длъжността „изпитвач на машини и шлос, детайли и възли“.

От представеното Заявление, получено на 31.03.2022 г., се установява, че ищецът е уведомил ответника, че на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ прекратява едностранно трудовото си правоотношение, поради факта на забавяне изплащането на трудово възнаграждение за период от три години, както и на обезщетение при пенсиониране.

В първоинстанционното производство е прието заключение по допуснатата съдебносчетоводна експертиза, не оспорено от страните, което настоящия съдебен състав кредитира и от което се установява, че трудовите възнаграждения на ищеца не са правилно изчислени във ведомостите за заплати в счетоводството на ответника, касателно процента на допълнителното възнаграждение за трудов стаж и професионален опит. Дължимите суми за основни месечни възнаграждения на ищеца следва да е в размер на нетно 30 685,05 лв., бруто 37 744.72 лева. Дължимото обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ е в размер на 853,45 лв. Дължимото обезщетение по чл. 222, ал. 3 КТ е в размер на 5 120,70 лв. Дължимото обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ е в размер на 1 152,09 лв. Дължимото обезщетение за забава върху неплатените в срок трудови възнаграждения е в размер на 3 441,27 лв. В открито съдебно заседание е потвърдило, че към дата на изготвяне на заключението осигуровките на ищеца не са заплатени.

Във въззивното производство са приети справка от месец март 2019 г. до месец март 2022 г. на П. П. И. за брутни и нетни трудови възнаграждения; справка от месец март 2019 г. до месец март 2022 г. на П. П. И. за брутни и нетни обезщетения по КТ; удостоверение за наличието или липсата на задължения „Черно море“ АД изх. № 030202200109659/02.06.2022 г. на ТД на НАП – Варна.

Съдът, след съвкупния анализ на събраните по делото пред първа и въззивна инстанция доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, достигна до следните правни изводи:

По иска с правно основание чл.128 от КТ и чл.86 от ЗЗД.

Разпоредбата на чл.128 от КТ установява възмездност на полагания от работниците/служителите труд, вменявайки на работодателя задължението да престира уговореното трудово възнаграждение в предвидените срокове. В този смисъл за успешното провеждане на иск с посоченото правно основание, в тежест на ищеца е да докаже

наличието на трудово правоотношение между него и ответника, а последният, да установи точното в количествено и времево отношение изпълнение на задължението си за плащане на трудово възнаграждение.

В настоящата хипотеза, с изложените по-горе мотиви е установено, че страните са били във валидно трудово-правно отношение по силата на Заповед № 2320 от 20.11.1978 г. и допълнителни споразумения, както и, че същото е прекратено на 31.03.2022г.

Ответника не отрича задълженията си по основание, признава иска за сумата от 23 466.56 лева, представляваща неизплатени нетни възнаграждения за процесния период – м.03.2019г. – м.03.2022г., като оспорва размера претендиран от ищеца над тази сума.

Възражението на въззивника, че дължи нетното, а не брутно възнаграждение, настоящия съдебен състав счита за неоснователно, по следните аргументи. Представените от въззивника в настоящото производство писмени доказателства не могат да стоят в основата на обоснован извод, че същия е заплатил дължимите осигуровки касателно ищеца. Справка от месец март 2019г. до месец март 2022г. на П. П. И. за брутни и нетни трудови възнаграждения и справка от месец март 2019г. до месец март 2022г. на П. П. И. за брутни и нетни обезщетения по КТ, изхождат от ответника, който е заинтересована по делото страна. Представеното удостоверение за наличието или липсата на задължения „Черно море“ АД изх. № 030202200109659/02.06.2022 г. на ТД на НАП – Варна, видно от същото е изготвено за да послужи пред банка и е с давност 02.06.2022г. В открито съдебно заседание проведено на 08.11.2022г. вещото лице е заявило, че към тази дата осигуровки не са платени. Заключение по ССЕ-за е прието без възражения от страните и от същото безспорно се установява, че за този период е налице забава в изплащането на основното трудово възнаграждение на ищеца, като същото е в размер на 30 685.05 лева бруто. Лихвата за забава е в размер на 3 441.27 лв.

С оглед изложеното и доколкото по делото не е направено искане по чл.214 от ГПК за изменение размера на иска, предявения иск за заплащане на неизплатени възнаграждения за процесния период – м.03.2019г. – м.03.2022г., следва да бъде уважен до предявения размер от 29 297.06 лева главница. Доколкото задължението е лихвоносно, основателността на главния иск обуславя основателност на акцесорния за лихва за периода 26.04.2019 г. - 04.04.2022 г., като всяко отделно обезщетение е с начална дата следваща падежа на съответното месечно задължение и крайна дата преди подаване на исковата молба и е в размер на 3 441.27 лихва.

Обжалваното решение в тази част следва да бъде потвърдено.

По иска с правно основание чл.221 от КТ.

Ответника не е оспорил дължимостта на търсеното обезщетение за неспазено предизвестие. Оспорва неговия размер. По изложените вече мотиви настоящия съдебен състав счита, че се дължи брутният такъв съгласно заключението на вещото лице по ССЕ, а именно в размер на 853,45 лева. Доколкото ищеца не е направил искане за изменение на предявения размер от 826,87 лева, то иска следва да бъде уважен за този размер.

Решението в обжалваната част следва да бъде потвърдено.

По иска с правно основание чл.222 от КТ.

В хода на производство ищеца,чиято е доказателствената тежест е установил предпоставките за обезщетение в условията на чл.222 ал.3 от КТ, а именно-прекратяване на трудовото правоотношение, независимо от основаниято, в случая едностранно на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ ; прекратяването е настъпило, след като работникът или служителят е придобил право на пенсия за изслужено време и старост; работникът или служителят да е работил при един и същ работодател през последните 10 години от трудовия си стаж.Същите не се оспорват от ответника.

Относно размера, съда цени заключението на вещото лице по ССЕ, съгласно което дължимото обезщетение е в размер на 5120.70лв. Именно до този размер следва да бъде уважен и предявения иск.

Основателността на главния иск, обуславя основателност и на акцесорния за присъждане на законна лихва върху главницата считано от дата на подаване на исковата молба в съда.

Поради частично съвпадане на изводите на двете инстанции обжалваното решение в тази част следва да бъде отменено за разликата над 5 120.70 лева до присъдения размер от 6 442.00 лева или за сумата от 1 321.30лева.

По иска с правно основание чл. 224 ал.1 от КТ.

Съгласно нормата на чл.224 от КТ при прекратяване на трудовото правоотношение работникът има право на парично обезщетение за неползван платен годишен отпуск пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж. В случая ищецът при условията на пълно и главно доказване е установил елементите на фактическия състав на дължимото обезщетение : валидно трудово правоотношение, което е било прекратено, както и факта, че е налице неползван платен годишен отпуск.

От заключението по ССЕ се установява, че обезщетението за неползван платен отпуск за процесния период следва да се определи върху трудово възнаграждение с включване на процента прослужено време, като същия е в размер на 1152.09лева за 27 дни. Доколкото ищеца не е направил искане за изменение на предявения размер от 1098,58 лева , то иска следва да бъде уважен за този размер.

По изложените съображения въззивната жалба в тази част е неоснователна, а решението следва да бъде потвърдено.

Поради частичното съвпадане на изводите на двете инстанции решението следва да бъде отменено изцяло в частта за присъдените разноски.

В настоящото производство страните не са претендирали разноски.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК „, ЧЕРНО МОРЕ“ АД следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на ВРС, сумата 2114.36 лв., от които 500.00 лева заплатено от бюджета на съда възнаграждение на вещо лице по

изготвената ССЕ, сумата от 1614,36 лева, представляваща дължимата държавна такса върху уважените искове за първа инстанция /1309.53лв. по исковете с правно основание чл. 128 от КТ и чл.83 от КТ, по 50.00 лева за уважените искове с правно основание чл. 221 от КТ и чл.224 от КТ и 204.83 лв. по иска с правно основание чл.222 ал.3 от КТ /.

За производството пред ВРС, на основание чл.78 ал.1 от ГПК на ищеца следва да се присъдят разноски в размер на 1852.09 лева представляващи заплатено възнаграждение на един адвокат съобразно уважените искове и представения списък по чл.80 от ГПК. Правилно и законосъобразно първоинстанционния съд е приел , че искането на ответника за присъждане на разноски в условията на чл.78 ал.2 от ГПК е неоснователно поради липса на кумулативните предпоставки на визираната норма.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 3847/07.12.2022г. по гр.д. № 4452/2022г. на ВРС, 17 св. в частта,с която „ЧЕРНО МОРЕ" АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, **Е ОСЪДЕН** да заплати на П. П. И., ЕГН *****, с адрес: ***** сумата от **1321.30/хиляда триста двадесет и един лв. и тридесет ст./лева представляваща разликата над размер от 5120.70 лева до присъдената сума от 6 442.00 лв. /шест хиляди четиристотин четиридесет и два лева/, представляваща дължимо обезщетение след придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исквата молба - 05.04.2022г. до окончателното изплащане на задължението , по иска с правно основание чл. 222, ал. 3 от КТ вр. чл. 86 от ЗЗД, КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ иска на П. П. И., ЕГН *****, с адрес: ***** против „ЧЕРНО МОРЕ" АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***** за осъждане на ответника да му заплати сумата от **1321.30/хиляда триста двадесет и един лв. и тридесет ст./лева представляваща разликата над размер от 5120.70 лева до присъдената сума от 6 442.00 лв. /шест хиляди четиристотин четиридесет и два лева/, представляваща дължимо обезщетение след придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исквата молба -05.04.2022 г. до окончателното изплащане на задължението , по иска с правно основание чл. 222, ал. 3 от КТ вр. чл. 86 от ЗЗД.**

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 3847/07.12.2022г. по гр.д. № 4452/2022г. по описа на ВРС, 17 св. в частта,с която „ЧЕРНО МОРЕ" АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, **Е ОСЪДЕН** да заплати на П. П. И., ЕГН *****, с адрес: *****, както следва:

1/ сумата от 5 830.99/пет хиляди осемстотин и тридесет лв. и деветдесет и девет ст./ лева, представляваща разликата над 23 466.56 лева до присъдената сума от 29 297.06 лв. /двадесет и девет хиляди двеста деветдесет и седем лева и шест стотинки/, представляваща сбор от дължими основни месечни трудови възнаграждения за периода 03.2019 г. - 03.2022 г., ведно със законната лихва върху всяка отделна главница от датата на подаване на исквата молба /05.04.2022 г./ до окончателното изплащане на задължението, както и сумата от общо 3 441.27/три хиляди четиристотин четиридесет и един лева и двадесет и седем ст./лева, представляваща сбор от обезщетения за забава върху неплатените трудови възнаграждения за периода 26.04.2019 г. - 04.04.2022 г., като всяко отделно обезщетение е с начална дата следваща падежа на съответното месечно задължение и крайна дата преди

подаване на исковата молба, **по иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ и чл.86 от ЗЗД;**

2/ сумата от 58.76/петдесет и осем лв. и седемдесет и шест ст./лева представляваща разликата над 768.11лв. до присъдената сума от 826.87 /осемстотин двадесет и шест лева и осемдесет и седем стотинки/лева, представляваща обезщетение за неспазен срок на предизвестие в размер на едно брутно трудово възнаграждение, по иска с правно основание чл. 221, ал. 1 КТ;

3/ сумата от 5120.70/пет хиляди сто и двадесет лв. и седемдесет ст./ лева, представляваща дължимо обезщетение след придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба - 05.04.2022 г. до окончателното изплащане на задължението, по иска с правно основание чл. 222, ал. 3 от КТ вр. чл. 86 от ЗЗД.

4/ сумата от 1 098.58 /хиляда деветдесет и осем лева и петдесет и осем стотинки/лева, представляваща дължимо обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 20 работни дни за 2021 г. и 7 работни дни за 2022 г., по иска с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ.

ОСЪЖДА „ЧЕРНО МОРЕ" АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, ДА ЗАПЛАТИ на П. П. И., ЕГН *****, с адрес: *****, сумата от 1852.09 /хиляда осемстотин петдесет и два лева и девет ст./лева, представляваща сторени съдебно-деловодни разноси за заплатено адвокатско възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА „ЧЕРНО МОРЕ" АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, ДА ЗАПЛАТИ в полза на Бюджета на съдебната власт по сметка на Варненски районен съд, сумата от 2114.36 /две хиляди сто и четиринадесет лева и тридесет и шест ст./лева, представляваща сторени съдебно-деловодни разноси за държавна такса и съдебно-счетоводна експертиза, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК.

Дължимите от ответника суми могат да се заплатят по представената банкова сметка на адв. В. С. в „БАНКА ДСК" с IBAN: *****.

В останалата част решението не е обжалвано и е влязло в законна сила.

В частта по исковете с правно основание чл. 128 от КТ и чл. 222 ал.3 от КТ решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

В останалата част решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____